

Адрес за кореспонденция:**Янко Янков**

ж. к. “Дианабад”,

Блок 4, етаж 6, ап. 38,

1172 София

18 октомври 2006 г.**Към:**

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.
 LPC-Embassy-002/ 30 септември 2005 г.
 LPC-Embassy-003/ 10 октомври 2005 г.
 LPC-Embassy-004/ 06 декември 2005 г.
 LPC-Embassy-005/ 07 декември 2005 г.
 LPC-Embassy-006/ 19 декември 2005 г.
 LPC-Embassy-007/ 07 март 2006 г.
 LPC-Embassy-008/ 12 март 2006 г.
 LPC-Embassy-009/ 13 март 2006 г.
 LPC-Embassy-010/ 23 март 2006 г.
 LPC-Embassy-011/ 27 март 2006 г.
 LPC-Embassy-012/ 03 април 2006 г.
 LPC-Embassy-013/ 05 април 2006 г.
 LPC-Embassy-014/ 12 април 2006 г.
 LPC-Embassy-015/ 14 април 2006 г.
 LPC-Embassy-016/ 15 април 2006 г.
 LPC-Embassy-017/ 26 април 2006 г.
 LPC-Embassy-018/ 27 април 2006 г.
 LPC-Embassy-019/ 06 май 2006 г.
 LPC-Embassy-020/ 10 май 2006 г.
 LPC-Embassy-021/ 12 май 2006 г.
 LPC-Embassy-022/ 27 май 2006 г.
 LPC-Embassy-023/ 28 май 2006 г.
 LPC-Embassy-024/ 31 май 2006 г.
 LPC-Embassy-025/ 05 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-026/ 12 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-027/ 15 юни 2006 г.

LPC-Embassy-028/ 28 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-029/ 29 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-030/ 30 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-031/ 24 юли 2006 г.
 LPC-Embassy-032/ 31 юли 2006 г.
 LPC-Embassy-033/ 01 август 2006 г.
 LPC-Embassy-034/ 02 август 2006 г.
 LPC-Embassy-035/ 14 август 2006 г.
 LPC-Embassy-036/ 15 август 2006 г.
 LPC-Embassy-037/ 16 август 2006 г.
 LPC-Embassy-038/ 21 август 2006 г.
 LPC-Embassy-039/ 22 август 2006 г.
 LPC-Embassy-040/ 23 август 2006 г.
 LPC-Embassy-041/ 24 август 2006 г.
 LPC-Embassy-042/ 25 август 2006 г.
 LPC-Embassy-043/ 29 август 2006 г.
 LPC-Embassy-044/ 31 август 2006 г.
 LPC-Embassy-045/ 25 септември 2006 г.
 LPC-Embassy-046/ 26 септември 2006 г.
 LPC-Embassy-047/ 27 септември 2006 г.
 LPC-Embassy-048/ 28 септември 2006 г.
 LPC-Embassy-049/ 03 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-050/ 09 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-051/ 18 октомври 2006 г.

**До техни Превъзходителства Посланиците,
 акредитирани в България от държавите-членове
 на Европейския съюз,
 Европейската комисия на ЕС, САЩ и Швейцария**

До Главния прокурор
 бул. “Витоша” № 2
 1000 София

До Президента
 бул. “Княз Дондуков” № 2
 1000 София

Информационно копие:

**До Генералния директор
 и Специалния справочен отдел и архив
 на Българската телеграфна агенция (БТА)**

бул. "Цариградско шосе" № 49
1124 София

Ваши Превъзходителства,

ваши престъпни нискоѝерархични държавно-властнически слуги на българския мафиотски режим,

Несъмнено на всичките вас е много добре известно, че *макар и под съвсем друга външна форма и при изключително модерно реструктуриране, през изтеклите почти две десетилетия българската комунистическа Държавна сигурност не само продължи да съществува като структура на съветската КГБ, но и престъпната ѝ дейност бе и продължава да е много по-зловеща и по-перверзна, отколкото по-рано*, по времето на класическото комунистическо управление.

Дори нещо повече – *през тези две десетилетия всички* участващи по някакъв начин в управлението на обществото *политически партии и други обществени организации, както и цялата държавна машина не само бяха създадени или впоследствие превърнати като структурно-функционални звена на Мафията*, но и имаха и продължават да имат много по-нисък ѝерархичен статус дори и от включените в същата схема поститутски вертепи.

Без тук да правя какъвто и да е структурен и функционален анализ, ще посоча само това, че *в основата на този феномен е залегнало включително и обстоятелството, че докато по-рано* (когато Държавна сигурност бе част от структурата на държавата и на комунистическия партиен апарат) *тя все пак се намиреше под определен* (макар и често пъти съвсем формален) *ѝерархичен и финансово-ресурсен контрол и ограничение*, то през последните две десетилетия, през които действа като стояща над обществото и над държавата Червена мафия, *тя не само е напълно безконтролна и неограничена, но е и абсолютен ѝерархичен и тотален финансов господар не само на държавата, но и на цялото общество*; *както и обстоятелството, че докато по-рано, за да придава легитимност на своята зловеща престъпна дейност тя се позоваваше на идеологията и военната сила на комунистическа Москва*, то днес представя себе си като *легитимен пазител на Западните демократични ценности*.

Така, *при тези обществено-конструктивни условия и предпоставки всеки опит на определени личности да създадат и да участват в дейността на някаква автентична политическа партия или друга обществена организация, която да функционира вън и независимо от бруталния алгоритъм на тази позорна мафиотска схема, винаги и неизменно е бил жестоко потушаван и тотално лишаван не само от възможността да има каквато и да е реална политическа дейност и перспектива, но дори и що-годе нормален човешки живот*.

И един от класическите примери в това отношение е както моята лична човешка съдба, така и съдбата на ръководената от мен **Партия Либерален Конгрес**.

Като тук и сега наблягам единствено върху **чисто юридическата страна на визираната проблематика**, ще се постарая сравнително накратко да обърна вашето престъпно мафиотско внимание преди всичко върху **моите писмени взаимоотношения с Прокуратурата** и преди всичко с **Главния и Софийския градски прокурор**.

1.

На **03.06.1994 г.** съм депозирал две писма: до **Софийска градска прокуратура**. Отдел „Следствен”, към дело № 1162/1994 г., и до **Главния прокурор**, към преписка № 9923/2994 г.. Текстът е публикуван на с. **63-65** от **Том 2 на моята документална книжна поредица**.

В тези писма изрично и ясно съм посочил, че:

а) въпросните преписки са образувани по мое искане, при това още преди две години;

б) поводът е бил случайно установеният от мен факт, че назначеният от мен мениджър на една от фирмите, собственост на ръководената от мен партия, е действувал като подставено лице на престъпни (мафиотски) структури, които са присвоили преференциите, които **Законът** е предоставил на партиите, и така са ощетили както интересите на ръководената от мен партия, така и интересите на трети лица (обществото, държавата, други икономически и стопански структури);

в) всеки мой опит да установя истината за същността и размерите на дейността, извършена от **Мафията**, винаги е довеждал до включването на изключително мощни структури и механизми за осуетяване на това гарантирано ми от закона право;

г) осъществяваната от **МВР** и **Прокуратурата** стратегия е насочена към това, да замотава преписките колкото се може повече време, за да даде възможност на **Мафията** да организира фалшиви структури на ръководената от мен партия, които да се опитат да ме отстранят от ръководния пост, след което новото ръководство да се откаже от предявяваните от мен претенции за отговорност от престъпниците.

2.

На **07.06.1994 г.** съм отправил писмо до **Главния прокурор** (също и до Директора на Националната следствена служба, Директора на Централната служба за борба с организираната престъпност и Министъра на финансите). Под заглавие „**Мафията граби държавата, като си разчиства пътя с купени „политици”**”, текстът на това писмо е публикуван във в-к „**Либерален конгрес**” от 10-16 юни 1994 г.; той е публикуван и на с. **67-70** от **Том 2 на моята документална книжна поредица**.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) настоявам следствените действия да бъдат разширени и приложени и по отношение на мениджъра на другата фирма - собственост на партията;

б) моето категорично мнение е, че и двамата мениджъри са действували като подставени лица на **Мафията**, състояща се от бивши служители на **Държавна сигурност**;

в) осъществената престъпна дейност е била насочена към постигането на двупосочни ефекти: бързо обогатяване на **Мафията** за сметка на държавата и създаване на условия за манипулиране и контролиране на опърничав политик като мен, а при невъзможност за това – за отстраняване от политическата сцена;

г) чрез **МВР** и **Прокуратурата** държавата фактически отказва да разследва предоставените от мен доказателства и да приложи **Закона**, и че по този начин тя отказва да изпълни задължението си към една политическа партия, която е легитимен член на гражданското общество в България.

3.

Изпратеното по този повод до мен писмо на **Б. Рашков**, зам.-директор на Националната следствена служба, което писмо има дата 07.07.1994 г., съм публикувал на **с. 90** от **Том 2** на моята документална книжна поредица.

4.

Изпратеното по този повод до мен писмо на **прокурор Славова** от отдел „Следствен“ при Главна прокуратура, което писмо има № 13013/94 и дата 03.08.1994 г., съм публикувал на **с. 105** от **Том 2** на моята документална книжна поредица.

5.

На **04.10.1994 г.** съм изпратил писмо до **Главния прокурор** (и до Софийска градска прокуратура, към преписка № 1162/1994 г.). Под заглавие „**Мултимафия и мултиимперия на злото. Пътешествие из кръговете на ада на „щестаците“**“ текстът на това писмо е публикуван във в-к „**Либерален конгрес**“ от 7-13 октомври 1994 г.; отделно от това този текст е публикуван и на **с. 144-159** от **Том 2** на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) откакто съм започнал да търся отговорност от престъпниците, които са злоупотребили с финансовите средства на фирмите-собственост на ръководената от мен партия, аз съм подложен на организирано от **Мафията** попадане в редица ситуации, в които животът ми е поставен в условията на висока степен на опасност, и освен това съм подложен на редица откровени заплахи и силови предупреждения с искания да се откажа от провежданата от мен политическа дейност и да започна да се занимавам само с научната си дейност, без да се намесвам в политиката;

б) само часове след като съм предоставил предишното си писмо на прокуратурата, съм посетен у дома си от двама души, чиито имена съм посочил, които са ми казали, че веднага са били уведомени за този факт от човек, работещ в прокуратурата, и че ако искам да не пострадат децата ми, е необходимо да се откажа от търсенето на истината за извършените престъпления;

в) в случая не съм бил впечатлен толкова от отправените ми заплахи, колкото от факта, че е било осъществено светкавично изтичане на информация от системата на прокуратурата към функционерите на **Мафията**;

г) отделно от това съм установил и факта (изрично съм посочил как съм го установил), че лично **Директорът на Централната служба за борба с организираната престъпност** е осъществил светкавично информиране на заинтересованите функционери на **Мафията** относно факта, че и на него съм предоставил такова писмо;

д) отделно от това съм установил и факта, че мениджърът на едната от фирмите, на които аз съм легитимен собственик, без мое знание и съгласие е участвувал като **член на Съвета на директорите на акционерно дружество**, което е ръководено именно от **бившия началник на зловещия Шести отдел на Шесто управление на Държавна сигурност**, и че другият член на ръководството на същото това дружество е **съпруг на дъщеря на генерал от КГБ** и висш функционер на **руската Мафия**;

е) посочил съм, че тези конкретни факти категорично и ясно доказват общия извод, който само една седмица преди това е бил залегнал в **доклад на ЦРУ**; според който доклад **руската мафия тотално изземва функциите на българската държавна власт, включително и в сферата на правосъдието**, честността на търговските сделки, банковите операции, кредитирането и даже социалното подпомагане на бедните.

6.

Изпратеното по този повод до мен писмо на **прокурор А. Арсов** от отдел „Следствен“ при Главна прокуратура, което писмо има № 16956.94.П и дата 20.10.1994 г., е публикувано на **с. 198** от **Том 2 на моята документална книжна поредица**.

7.

На **06.12.1994 г.** съм изпратил писмо до **Главния прокурор** (и до **Министъра на вътрешните работи**), текстът на което, под заглавие „**Зад криминалните регенти стоят КГБ и ДС**“, е публикуван във в-к „**Либерален конгрес**“ от 09-15 декември 1994 г., както и на **с. 259-263** от **Том 2 на моята документална книжна поредица**.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) е осъществено взломно проникване в офиса на ръководената от мен партия, при което са откраднати цялата документация за членския състав и два ръкописно съставени телефонни и адресни указатели на лицата, с които контактувам; при което са били оставени като абсолютно непокътнати голямо множество скъпи апаратури и други скъпи и годни за криминална и битова кражба вещи;

б) извиканите по този повод и имащи регионална териториална компетентност служители на МВР са отказали да дойдат и да констатират извършеното, а вместо тях са дошли от по-горестоящата инстанция; което обстоятелство е несъмнено доказателство, че и двете инстанции предварително са знаели за подготвеното покушение върху офиса и са имали ясно дадената им инструкция, според която констатацията трябва да бъде извършена от по-висша инстанция, в която работят по-квалифицирани кадри, които имат възможност да извършат по-квалифицирана дейност, но ... съвсем не в полза на пострадалия, а именно в полза на **Мафията**;

в) в публикуваните във вестниците криминални хроники изрично е казано, че за събитието са били получили конкретна информация именно от полицията; а от характера на тази информация е видно, че полицията предварително е знаела не само за факта на предстоящото криминално събитие, но и за неговите главни параметри.

8.

На **18.01.1995 г.** съм изпратил писмо до **Софийския градски прокурор**, текстът на което, под заглавие „**Длъжници на законността. За пълно разследване дейността на партийните фирми**“, е публикуван във в-к „**Либерален конгрес**“ от 17-23 февруари 1995 г. както и на **с. 289-293** от **Том 2 на моята документална книжна поредица**.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) този прокурор е длъжник на законността, на обществеността и в частност на мен относно произнасянето по преписката, която вече две години се намира при него;

б) че така, както по-рано прокурорите са се намирали в агентурна зависимост от **Държавна сигурност**, точно така те днес се намират в агентурна и икономическа зависимост от **Мафията**, създадена от същата тази **Държавна сигурност**, и че именно това е причината, поради която те не спазват законността;

в) отдавна е налице зловещо срастване на **Държавна сигурност** и **Мафията** с **прокурорската институция и съдилищата**.

9.

На **20.01.1995 г.** съм изпратил писмо до **Софийския градски прокурор**, текстът на което под заглавие „**Следствен ли е председателят на ПЛК**“ е публикуван във в-к

„*Либерален конгрес*” от 17-23 февруари 1995 г., както и на **с. 296-298** от **Том 2** на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) така, както по-рано подчинената на **Държавна сигурност Главна прокуратура** в продължение на **шест години** е била изпращала официални писма до интензивно защитаващите ме световни правозащитни организации, в които писма е твърдяла, че аз се намирам в затвора за криминални деяния и преди всичко за тероризъм, **точно по същия начин днес** подчинените на същата **Държавна сигурност и на Мафията медии** са започнали да публикуват „информации”, според които Софийската градска прокуратура им е била съобщила, че е завела следствено дело срещу мен за извършени криминални деяния, и по-точно за присвояване на пет милиона лева;

б) искам документ, от който да е видно, „Защо тази прокуратура е била направила такова съобщение за медиите, а в същото време на мен не е била съобщила абсолютно нищо”;

в) ако тази прокуратура не е била направила такова съобщение, то е необходимо тя да извърши разследване срещу журналистите и медиите за извършеното от тях престъпление против мен и против нея.

10.

На **дата 24.01.1995 г.** съм изпратил писмо до **Главния прокурор**, текстът на което под заглавие „*Изборите са незаконни*” е публикуван: в ►„*БТА. Пресслужба „Куриер*””, бюлетин № 22 от 31 януари 1995 г.; ►в-к „*Либерален конгрес*” от 17-23 февруари 1995 г.; и **с. 299-301** от **Том 2** на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) като орган, имащ правото съгласно **Конституцията** да сезира **Конституционния съд**, **Главният прокурор** следва да поиска от този съд да се произнесе относно **законността на изборите за парламент**, които бяха проведени на **18 декември 1994 г.**;

б) конкретните факти и обстоятелства, които дават основание да се счита, че изборите са незаконни, са **нарушенията на гарантираните от Конституцията избирателни права и нарушенията на избирателния процес**, които **нарушения са извършени от Върховния съд**, действащ като втора инстанция след **Централната избирателна комисия**;

в) доказателствата за тези нарушения се намират в материалите, които са предоставени в **ЦИК, Трето гражданско отделение на Върховния съд и петчленния надзорен състав на Върховния съд**;

г) ръководената от мен **Партия Либерален Конгрес** е била надлежно регистрирана за участие в изборите за народни представители, но това решение е било оспорено от лица, които, видно от материалите във фирменото отделение, където партията е регистрирана, нямат абсолютно никаква активна легитимация и абсолютно никакви представителни функции; действително някои от тези лица преди това са били членове на партията, но дори и тогава не са имали никакви представителни функции; впоследствие тези лица в абсолютно пълно съответствие с **легитимния Устав** са били изключени от партията заради доказани агентурни връзки и зависимости от **Държавна сигурност** и от **Мафията**;

д) Върховният съд в абсолютно пълно противоречие с **Устава на партията** е признал тези лица за „**представители на Изпълнителното бюро**”, каквито те всъщност въобще не са поради две причини: ►тъй като отдавна са изключени от партията и нямат уставно право да бъдат считани за нейни членове; ►тъй като, дори и да бяха членове на партията и на Изпълнителното бюро, пак нямаше да могат да бъдат считани за имащи представителна власт и функции, тъй като **Уставът** въобще не дава възможност за каквито и да са претенции за представителност, и тъй като **съгласно този Устав представителни права притежава единствено Председателят на партията**;

е) видно от посочената документация, Върховният съд абсолютно противозаконно е конституирал тези лица като страна по напълно измислен правен спор, в който тези лица са заявили, че всъщност волята на партията е съвсем друга, и че тя е: да не бъде осъществено самостоятелно участие в изборите, а участието да бъде сведено до гласуване за друга партия (за създадения от **Държавна сигурност (ДС)** така наречен **Съюз на демократичните сили (СДС)**); ►така, от тази документация е видно, че **Върховният съд не само абсолютно противозаконно е конституирал тези лица като страна в измисления от Държавна сигурност и от Мафията правен спор, но и е уважил именно тяхното искане**;

ж) освен това, Върховният съд е извършил брутално нарушение на избирателния процес, при което е приел, че ръководената от мен партия трябва да бъде отстранена от участие в изборите и поради това, че не е била представила в **Централната избирателна комисия** определен документ; а работата е в това, че в **Закона** липсва каквото и да е изискване за представяне на такъв документ, и самата **ЦИК** въобще не е искала да ѝ бъде представян от нашата партия такъв документ; освен това **ЦИК** въобще не е искала и от която и да е друга партия да представя такъв документ, и нито една друга партия не е била представила в **ЦИК** такъв документ;

з) посочил съм, че такава зловеща ситуация няма дори и в получените класическа известност видения на Джордж Оруел; че тази ситуация е измислена от **Държавна сигурност** и от **Мафията**, и че с това **Върховният съд на България** за пореден път се е проявил като раболепен слуга на **тайните служби, на Мафията** и на **определени политически сили**, които по онова време се страхуваха от участието в изборите на ръководената от мен партия.

11.

С писмо, имащо дата **17.01.1995 г.** Министерството на вътрешните работи ме уведомява, че по повод извършената в офиса на партията кражба на документация е „образувано дознание срещу **неизвестен извършител**”; текстът на това писмо съм публикувал на **с. 324** от **Том 2** на моята документална книжна поредица.

За слугите на **Мафията** от Министерството на вътрешните работи, естествено, не е имал никакво значение фактът, че аз **пределно ясно съм посочил имената на лицата, които са извършили това деяние**; нито пък ми е съобщено поради какви причини **МВР** отказва да приеме, че именно това са виновните лица.

12.

На **дата 20.02.1995 г.** съм депозирал писмо до **Софийския градски прокурор**, тактът на което е публикуван на **с. 325-327** на **Том 2** на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) въпреки многобройните ми искания за разследване и уведомяване, до днес прокуратурата не е направила абсолютно нищо; **това е направено в услуга на Държавна сигурност и на Мафията**; полученото от тях държавно-властническо бездействие е било максимално използвано от тях против мен; отново съм заплашен с убийство;

б) приложено представям тридесет и един броя митнически документи, от които е виден фактът, че са налице нови престъпни деяния, и че настоявам за разследване.

13.

На **с. 332** от **Том 2** на моята документална книжна поредица съм публикувал писмо, изпратено ми от **Министерството на финансите**, от което е видно, че съгласно тяхното *мафиотско гледище* аз нямам право да виждам и да зная съдържанието на данъчната документация на фирмите, на които съм единственият законен собственик и легитимен представител, и по които са действували по престъпен начин назначените от мен мениджъри, от които търся отговорност.

14.

На **с. 333** от **Том 2** на моята документална книжна поредица съм публикувал писмо, изпратено до мен от **прокурор Арсов** от отдел „Следствен” при **Главна прокуратура**; това писмо има № 16956/94 и дата 09.03.1995 г., а съдържанието му е уведомително – че предишното ми писмо е изпратено по компетентност на **Софийската градска прокуратура**.

15.

На **04.09.1995 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 411-430** от **Том 2** на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) подчинените на **Държавна сигурност** и на **Мафията** прокурорски и съдебни държавни институции брутално нарушават легитимните права на ръководената от мен политическа партия, като отказват да спазват закона и да извършат исканите от мен разследвания на престъпната дейност, осъществена от назначените от мен мениджъри на фирмите-собственост на ръководената от мен партия;

б) прокуратурата отказва да извърши исканото от мен разследване в услуга на **бившия началник на Шесто управление на Държавна сигурност Димитър Христов Иванов** и на **Борислав Христов Дионисиев**, който е зет (съпруг на дъщерята) на **Владимир Шчербицки**, бивш **Председател на КГБ на СССР**, бивш **член на Политбюро на ЦК на КПСС**, бивш **Първи секретар на Украинската комунистическа партия**, и естествено - **бивш генерал от КГБ**.

Посочил съм и доказателствата относно това ми твърдение.

16.

На **29.10.1995 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор, Софийския градски прокурор и Районния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 495-497** от **Том 2** на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) настоявам за спешна прокурорска намеса и обезпечаване на **спазването на законите и на Устава на партията, който фирменото отделена на Съда** е утвърдило като вътрешнопартиен нормативен акт;

б) ръководената от мен партия е легитимно регистрирана за самостоятелно участие в местните избори, насрочени за 29 октомври 1995 г., но това решение е атакувано от лица, самопровъзгласили се за членове на ръководството на партията, при което **Върховният съд** е отказал да уважи техните претенции, но е останал открит въпроса, по който е необходимо да се произнесе **Прокуратурата**: „*Дали тези лица са извършили престъпление, като са се представили за такива, каквито всъщност не са, и са претендирали за активна легитимация, каквато всъщност нямат?*”;

в) същите лица са извършили и редица други престъпления, включително и откраждане на лека кола-собственост на партията;

г) това са същите онези **агентурно зависими от ДС лица**, по отношение на които по-рано **Върховният съд** бе издал уважително решение и по отношение на които сега е отказал да уважи исканията им; които искания, впрочем, днес са абсолютно същите, каквито бяха и по-рано, когато бяха уважени от същия този Върховен съд.

17.

На 10.11.1995 г. съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор, Софийския градски прокурор и Районния прокурор**, текстът на което е публикуван на с. 521-523 от Том 2 на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил имената на лицата, които действуват като **агент-провокатори на Държавна сигурност** и на **Мафията** и жестоко увреждат правата и интересите на ръководената от мен партия, но в същото време **Прокуратурата ги покровителствува** и действува като също такъв агентурен слуга на същите господари.

Посочил съм, че същият ден, *на 10 ноември, съм бил нападат в офиса си и изгонен от него* от същите онези лица, имената на които вече многократно съм посочвал и по отношение на които прокуратурата не е предприела абсолютно нищо.

18.

На 12.11.1995 г. съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор, Софийския градски прокурор и Районния прокурор**, текстът на което е публикуван на с. 524-526 от Том 2 на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) офисът на партията е бил насилствено завладян от **агент-провокатори на ДС и на Мафията**, претендиращи да са ръководители на партията и настояващи да оттегля исканията си за разследване на дейността на фирмите;

б) всички намиращи се в офиса вещи и техника, както и партийната документация (подробно описани в изложението), са напълно ограбени от така посочените лица;

в) целта на всичките тези набези е двупосочна: чрез медийни и привидно битови скандали да ни бъдат нанесени политически вреди, при което пътят към постигането на тази цел преминава включително и през лишаването ни от елементарни материални възможности за съществуване и дейност като автентична политическа партия, представляваща опозиционен коректив на всяка управляваща партия и коалиция.

19.

На 16.11.1995 г. съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор и Софийския градски прокурор**, текстът на което е публикуван на с. 528-531 от Том 2 на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) считам, че е крайно време да бъде взето категорично и ясно становище по моите изключително многобройни обвинения към **Димитър Христов Иванов** относно всичките извършени от него спрямо мен престъпления - както за ролята му за противозаконното ми вкарване в затвора по времето на класическия комунистически режим, така и за ролята му като днешен ръководител на **Мафията** и специално за престъпленията с фирмите и политическите провокатори, които той е организирал срещу мен;

б) **районният прокурор Пецева**, на която е възложена една от преписките, провежда угодна на **Мафията** стратегия, при която по същество се опитва да убеди престъпниците да бъдат великодушни към мен и да ми осигурят достъп до самоуправно заетите от тях помещения; че нейната теза е, че всъщност аз съм този, който незаконно ги е изгонил от офиса и незаконно не ги допуска до ползуването на „общото“ партийно имущество, и най-вече незаконно не се съобразява с техните партийни гледища и предложения; и че *грижата на прокуратурата се изразява в това аз да бъда заставен да изпълнявам такива политически действия, каквито ми диктуват тези именно агент-провокатори на Държавна сигурност и на Мафията.*

20.

На **16.11.1995 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Софийския градски прокурор** (в качеството му на участник в съдебните процедури по Закона за политическите партии), текстът на което е публикуван на **с. 532-535** от **Том 2** на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) е необходимо **Прокуратурата** да вземе гледище относно казуса, който е формиран от агент-провокаторите на ДС и на **Мафията**;

б) става въпрос за това, че когато провокаторите са били поискали от **фирменото отделение на Софийския градски съд** да извърши промени в регистрацията в тяхна полза, **съдът** все пак не е посмял да извърши такива промени, но в услуга на **техния общ господар от Държавна сигурност** и от **Мафията** е осъществил нещо, което е абсолютно недопустимо от **Закона** – дал е предписание да бъде предявен **установителен иск за легитимност**, който иск да бъде осъществен по реда на **Гражданско-процесуалния кодекс**;

в) това предписание, всъщност, е направено не толкова в полза на провокаторите, колкото в моя вреда, тъй като в същото време **съдът** е постановил, че **фирменото отделение** няма да се произнася по никакви искания за промени, докато в безкрайното бъдеще не приключи процедурата по този установителен иск;

г) посочил съм, че този **съдебен произвол** е в пълно противоречие със **Закона**, тъй като установителните иски за факти и обстоятелства, съотносими и правнорелевантни по **Закона за политически партии**, се осъществяват само и единствено по този закон; и че по този начин **съдът е извършил скрит отказ от правосъдие, осъществен в полза на агент-провокаторите на ДС и на Мафията**;

д) дори и съдът наистина да е имал правото да предписва осъществяването на такава установителна процедура, то той в никакъв случай не е имал правото да остави с мълчание въпроса относно законовите и разумните срокове, в рамките на които следва да бъде осъществена тази процедура, за да не бъдат навредени правата на другата страна по процеса; а като не е направил това, съдът всъщност не само е дал възможност на агент-провокаторите да осъществят злоупотреба с правото, но и самият съд е осъществил такава

злоупотреба; поради което е необходимо **прокуратурата** да се поизнесе и по въпроса за сроковете, в рамките на които трябва да приключи предписаната установителна процедура – *„защото, очевидно е, че ако съдът се грижи само за правата и псевдоправата на едната реална или провокативно измислена страна по псевдоспора, то това не е нищо друго, освен скрит зад правосъдие съдебен произвол в полза на мафията”*.

21.

На с. 536-537 от Том 2 на моята документална книжна поредица съм публикувал т. нар. *„Постановление за оказване на съдействие”*, издадено от **районния прокурор Е. Пецева**.

Съгласно текста на това прокурорско постановление формално се признава, че именно аз съм легитимният представител на **Партия Либерален Конгрес**, но по същество в същото време **агент-провокаторите на Държавна сигурност** са признати за представители на **Изпълнителното бюро на партията**; това, обаче, напълно противоречи на **Устава на партията** и с него по същество е осъществена *брутална и унищожителна намеса в политическия суверенитет на Партията, като ѝ е натрапено съществуването на напълно недопустим от Устава състав на орган, при това формиран от лица, които са агент-провокатори на тайните служби*.

Така, с това постановление, прокуратурата ми е разпоредила да предоставя възможност на тези лица да ползват офиса и да участвуват в политическия живот на партията, като формират политически правила за поведение и влияят върху конкретните политически действия на партията; така, с това прокурорско разпореждане, всъщност, *фактически всичките членове на ръководената от мен партия фактически са заставени да се съобразяват изцяло с исканията на **Държавна сигурност** и на **Мафията***.

22.

На 27.11.1995 г. съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор, Софийския градски прокурор и Районния прокурор**, текстът на което е публикуван на с. 542-546 от Том 2 на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че, видно от официалната и легитимна партийна документация, посочените лица са самозванци, които не притежават никаква представителна легитимация, но в интерес на ДС и на **Мафията** осъществяват активни провокационни действия, насочени към увреждането на интересите и правата на ръководената от мен партия, и че целта е да бъдем отстранени от участие в политическия живот на страната.

23.

На 03.12.1995 г. съм регистрирал писмо, адресирано до **Главния прокурор, Софийския градски прокурор и Районния прокурор**, текстът на което е публикуван на с. 547-551 от Том 2 на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) за пореден път е налице необходимост от бързо прокурорско разпореждане за възстановяване на по-раншно фактическо положение, което е променено самоуправно и в нарушение на закона; и че става въпрос за ново разбиване на офиса и самоуправното му завладяване - *този път вече от други, по-авторитетни, подставени лица на **Държавна сигурност** и на **Мафията***, а именно ръководството на т. нар. **Съюз на демократичните сили**; в интерес и в полза на която партия по-рано бе издадено онова позорно решение на **Върховния съд**, с което ръководената от мен партия не бе допусната

до участие в изборите за **Парламент** и в интерес на която тогава действуваха посочените по-горе агент-проваокатори;

б) всъщност тази акция е била предприета само една седмица след като един прокурор бе издал устно постановление, съгласно което самозванците, за които ставаше въпрос по-горе, нямат права, които да конкурират моите права; поради което **Мафията** е била решила да действа по-ефективно чрез по-елитните си агенти.

24.

Почти ведната след тази операция **районният прокурор Пецева** отново издава със стара дата постановление, с което изисква от мен да предоставя офиса си на вече посочените агент-провокатори; това постановление е публикувано на **с. 555-556** от **Том 2 на моята документална книжна поредица**.

25.

На **07.12.1995 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Софийския градски прокурор**, текстът на което е публикуван на с. **557-570** от **Том 2 на моята документална книжна поредица**.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) това **ново постановление** на **прокурор Пецева** е издадено в пълно противоречие на процесуалното изискване да бъде изслушана и другата страна – тоест, без да бъде искано и взето моето мнение по казуса, с което е нарушила изискването за безпристрастност и равнопоставеност на страните;

б) постановлението е издадено, като е извършено позоваване на съдържанието на протокол, съставен от „партиен орган”, съществуването на какъвто **Уставът на партията** въобще не допуска и какъвто никога не е бил създаван; или фигуративно казано, ако приемем, че **прокурор Пецева** е държавен глава, то тя е приела за напълно редовни акредитивните пълномощия на посланика на Нубия, без въобще да се интересува дали такава държава съществува; че с факта, че си е позволила да признае съществуването на „органи”, които съществуват само в кодираните оперативни мероприятия на **ДС** и **Мафията**, тя несъмнено е признала своята принадлежност към тези престъпни сили;

в) с текста на това ново постановление **прокурор Пецева** е демонстрирала, че е „забравила” какво точно е било записано от самата нея само преди две седмици в издаденото тогава постановление, а подробностите в това отношение са доста колоритни; впрочем, тя е постановила, че „**възстановява предишното положение**”, при което е възстановила съвсем не „**непосредствено предишното**”, а **положението от преди повече от две години**, когато посочените лица все още не са били изключени от партията; при това е пропуснала да прочете текста, в който самите провокатори изрично са признали, че преди две години, когато е ставало въпрос да бъдат изключени от партията, те всъщност сами и самоинициативно са били напуснали партията, и че **в продължение на повече от две години** по собствено желание въобще не са посещавали офиса и по никакъв начин не са искали да участвуват в дейността на партията; при това следва да бъде отбелязано, че **Законът е категоричен, че на възстановяване чрез прокурорско разпореждане подлежат само онези състояния, които са противоправно променени чрез действия, които действия са били осъществени в непосредствено близкото време**.

г) освен това, в постановлението си **прокурор Пецева** изрично се е позовала на съображението, че **възстановява правата на Заместник-председателя на партията**, а истината е, че в **Уставът на партията** **въобще не е предвидено съществуването на такава длъжност** и такава не е имало; така **с постановление на прокуратурата на**

ръководената от мен партия ѝ е натрапено съществуването на партиен орган, както Уставът въобще не допуска, както въобще не е бил избран и който е съставен от агент-провокатор на Държавна сигурност и на Мафията;

д) в изложението си съм посочил, че съгласно изказване пред медиите, направено от изключително висш функционер на **Българската социалистическа партия (БСП)** изненадата в миналите избори е могла да дойде и в следващите избори може да дойде единствено от партия, която е еднакво отдалечена както от **БСП**, така и от **СДС**.

А участниците в политическия живот на България много добре знаят, че по онова време единствено ръководената от мен партия е била такава. Така, очевидно е, че за да няма изненада по време на изборите, **Мафията** е осъществила оперативните мероприятия, които вече са посочени по-горе и които ще бъдат посочени по-долу.

26.

На 03.01.1996 г. съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на с. 45-47 от **Том 3 на моята документална книжна поредица**.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) Софийската градска прокуратура въобще не се е произнесла по моята жалба против постановлението на **районния прокурор**, с което постановление са извършени голямо множество брутални нарушения на българския закон; и че по този начин **Софийската градска прокуратура** е постъпила като *престъпник-съучастник* в престъплението на **Софийската районна прокуратура**;

б) двете прокуратури демонстративно са показали своята несъмнена ангажираност към **Държавна сигурност** и **Мафията**; и че настоявам за спазване на законите и за наказание на престъпниците, включително и на тези от прокуратурата.

27.

На 18.02.1997 г. съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор** (като член на Висшия съдебен съвет), текстът на което е публикуван на с. 181-185 от **Том 3 на моята документална книжна поредица**.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) в **Софийския районен съд**, гражданска колегия, 25-ти състав, е образувано гр. дело № 4787 от 1995 г., с което е предприета **процедура по установителн иск**, по който този съд има правото да се произнеса точно толкова, колкото и зарзаватчиите от пазара, намиращ се недалеч от сградата на съда; и че това е така, защото всички проблеми, свързани с **Уставите на политическите партии**, тоест с персоналия състав и политическите стратегии на партиите, се решават съгласно предписанията на специалните разпоредби на **партийните Устави** и **Закона за политическите партии**, а не според общите разпоредби на Гражданското законодателство; и че изключенията от тези разпоредби са абсолютно недопустими, освен в случаите, в които става въпрос за прикрити зад съдебни актове брутални политически саморазправи, извършени в интерес и полза на **тайните служби** и **Мафията**;

б) тази процедура е предприета върху основата на исканията на **активнонелегитимирани за такова искане лица**, тоест на лица, които съгласно **Устава на партията** нямат право да предявяват такива искания; но които лица, всъщност, са оправомощени от **Държавна сигурност** и от **Мафията**, чиито агент-провокатори са днес, и че съдията, който е образувал и е дал хода на тази процедура, също така е агент-провокатор на тези престъпни сили;

в) съвсем не е случаен фактът, че *това дело се мотае в съда вече трета година*, при което то *бива активизирано винаги, когато предстоят избори и е необходимо да бъде попречено на легитимните носители на политическите права да участвуват в тези избори*;

г) става въпрос за вече *тригодишна бъркотия, която съдът ни сервира винаги в угодно за тайните слезби и Мафията политическо време*; при което е повече от очевидно, че **КГБ**, **ДС** и образуваната от тях **Червена мафия** днес са не по-малко зловещи, отколкото по времето на класическия комунизъм.

28.

На **19.03.1997 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 202-203** от **Том 3** на **моята документална книжна поредица**.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) заведеното в **Софийския районен съд** гражданско дело № 4786 по описа за 1995 г. е абсолютно недопустимо, тъй като процедурата по **Закона за политическите партии** категорично не допуска релевантните за този закон факти и обстоятелства да бъдат установявани от друг съд, освен от **Софийския градски съд**, и то само от неговото **фирмено отделение**;

б) така заведеното в този съд дело е пълен правен абсурд, но съществуването на този абсурд съвсем не е случайно, тъй като то има предназначението включително и днес да продължават дългогодишните репресии, които **Държавна сигурност** е осъществявала по рано спрямо мен; както и да бъде осъществено едно **модерно престъпно политическо унижение и нарушение на основните права** не само на мен, но и на всички членове на ръководената от мен политическа партия.

29.

На **06.04.1997 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 208-212** от **Том 3** на **моята документална книжна поредица**.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) още на 25 март 1993 г. по мое искане в **Пето районно полицейско управление на МВР** е образувана преписка № 3856/1993 г., по която вече в продължение на много години не съм спирал да настоявам за разследване на престъпната дейност, осъществена в полза на **Мафията** от мениджърите на фирмите-собственост на ръководената от мен политическа партия.

б) само преди две-три седмици **Б. Йотов, прокурор от Главната прокуратура**, изрично ми е казал, че по времето, когато е работел в Софийската градска прокуратура и е бил подчинен на **софийския градски прокурор Нестор Несторов**, е бил установил, че въпросният **Несторов** в продължение на една година е бил събирал всевъзможни фалшиви и юридически неиздържави доказателства и аргументи, чрез които е трябвало да се опита да обоснове образуването на някакво разследване против мен, за да бъде осъществено скрито зад правосъдието противозаконно посегателство;

в) освен това, същият този **Н. Несторов** настойчиво е бил искал от **Б. Йотов** той именно да разпореда да бъде образувано някакво следствено дело против мен, но последният не само упорито е отказвал, но и изрично е припомнял предишното ми противозаконно осъждане и му е казвал, че самият той не желае да участвува в такива злоупотреби с правосъдието;

г) когато аз му възразих, като казах, че вероятно става въпрос само за пропагандно политическо zlepоставяне, **прокурорът Б. Йотов** изрично ми каза, че в *архивите на Софийската градска прокуратура съществува папка, от която е видно, че аз съм бил обект на специално разработване от тайните слезбви съвсем не с цел политическо компрометиране, а именно с цел скрито зад правосъдието ново противозаконно репресиране.*

30.

На **13.11.1998 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 176-180** от **Том 4** на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) неотдавна съм попаднал на нови и категорични доказателства, че във вече посочената престъпна дейност, свързана с използването на фирмите на ръководената от мен партия, са участвували още и **видният мафиот Борислав Д. Стефанов**, както и **сегашият Министър на вътрешните работи генерал Богомил Бонев**, който по онова време е бил адвокат и е давал правни съвети на участниците в престъпленията, и че за това е получавал *хонорар от десет хиляди долари месечно;*

б) в тясна връзка с наказателните операции против мен е било провеждането на специални мероприятия за откраждане на една от **леките коли-собственост** на партията, и че вече повече от четири години **Министерството на вътрешните работи** отказва както да издирва колата, така и да издаде документ, който да послужи пред застрахователите, за да платят претърпяната загуба.

31.

На **14.11.1998 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 180-183** от **Том 4** на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че настоявам да бъде отговорено на многобройните ми искания за разследване на фактите и обстоятелствата, свързани с **използуването на фирмите за престъпна дейност** в полза на **Мафията**.

32.

На **16.11.1998 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 190-193** от **Том 4** на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че настоявам да ми бъдат предоставени **данъчните досиета на двете фирми-собственост** на ръководената от мен партия.

33.

На **17.11.1998 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 190-193** от **Том 4** на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че настоявам да ми бъдат предоставени всички **митнически документи**, в които се съдържа информация относно престъпната дейност на мениджърите на двете фирми-собственост на ръководената от мен партия.

34.

На **22.11.1998 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 229-254** от **Том 4** на моята документална книжна поредица.

В това писмо изрично и пределно ясно съм посочил, че:

а) по предвидения в **Закона** ред на 08 ноември 1994 г. съм подал искане до Централната избирателна комисия за регистриране за участие в изборите за 37-мо Обикновено Народно събрание; **ЦИК** е издала Решение № 212, с което е уважила предявеното от мен искане;

б) във **Върховния съд** е било образувано дело за отмяна на решението на **ЦИК**, при което в текста на връчената ми призовка изрично и ясно е било записано, че именно аз съм „молител по делото за отмяна на решението на **ЦИК**”, докато истината е, че това е пълен абсурд; впоследствие става ясно, че искането е направено от активно нелегитимирани лица, които нямат нищо общо с ръководената от мен партия;

в) след като **Върховният съд** е отменил решението на **ЦИК**, аз съм написал искане за т. нар. **преглед по реда на съдебния надзор**, но че вече четири години не съм получил абсолютно никакъв отговор на това искане и въобще не мога да открия в архивите делото, което е образувано по този повод;

г) разполагам с категоричната информация, че за да вземат това противозаконно решение, съдиите от **Върховния съд** са били уговаряни не от кой и да е, а лично от **тогавашния заместник-министър на правосъдието Петър Стоянов**, който впоследствие е избран и за **Президент (държавен глава) на България**;

д) във връзка с местните избори през октомври 1995 г. при абсолютно същите фактически и юридически условия и изисквания, но **вече в контекста на коренно различни политически условия**, **Върховният съд** правилно е взел решение, с което е допуснал участието в изборите на ръководената от мен партия, с което фактически и юридически е призната правната теза, която аз съм застъпвал още при първия случай. И че в контекста на всичкото това е необходима спешната намеса на прокуратурата и да бъде потърсена наказателна отговорност за извършените престъпления.

35.

На **23.11.1998 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 254-276** от **Том 4 на моята документална книжна поредица**.

В това писмо изрично, пределно ясно и изключително обстойно съм посочил, че по отношение на политическите и другите права на ръководената от мен партия са извършени изключително голям брой престъпления, и че настоявам за разследване.

36.

На **23.11.1998 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 276-278** от **Том 4 на моята документална книжна поредица**.

В това писмо съм посочил, че:

а) още на 25 септември 1995 г. съм бил разпитан като свидетел по **следствено дело № 42 от 1995 г. по описа на Националната следствена служба** (което е образувано по моите искания за разследване на дейността на мениджърите на фирмите-собственост на ръководената от мен партия), но че оттогава досега, вече повече от три години, не ми се дава никакъв достъп до делото и не ми се съобщава абсолютно нищо относно неговия ход;

б) при което правата и интересите ми продължават да са нарушени, и поради това изрично **обвинявам в съучастничество с престъпниците Главната прокуратура, Софийската градска прокуратура и Националната следствена служба**.

37.

На **29.11.1998 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 296-320** от **Том 4 на моята документална книжна поредица**.

В това писмо изключително обстойно съм описал голямото множество престъпления, извършени във връзка с редица права и интереси на ръководената от мен партия, и съм изтъкнал факта, че никой от системата на прокуратурата не пожела да извърши разследване на тези престъпления.

38.

На **30.11.1998 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 322-324** от **Том 4 на моята документална книжна поредица**.

В това писмо съм посочил, че са налице нови престъпления, извършени по отношение на правата и интересите на ръководената от мен партия, и че настоявам да бъдат разследвани и да ми бъде отговорено.

39.

На **02.12.1998 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 337-339** от **Том 4 на моята документална книжна поредица**.

В това писмо съм посочил, че настоявам да получа копие от протокола на проведения още преди повече от три години мой разпит като свидетел по делото за фирмите, по което дело досега не съм уведомен абсолютно нищо относно неговото развитие.

40.

На **03.12.1998 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 339-342** от **Том 4 на моята документална книжна поредица**.

В това писмо съм посочил, че настоявам да бъде разследвано осъщественото от **Мафията „безследно изчезване“** на **три леки коли-собственост на ръководената от мен партия**.

41.

На **12.12.1998 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 368-373** от **Том 4 на моята документална книжна поредица**.

В това писмо съм изразил протеста си по повод съдържанието на писмото, изпратено ми от **Министерството на вътрешните работи** във връзка с информацията, дадена ми от **прокурора от Главна прокуратура Борислав Йотов** относно строго секретната разработка, на която съм бил подложен и която е имала за цел да бъде подложен на репресивен съдебен процес.

Посочил съм, че писмото на **МВР** несъмнено е пълен кретенизъм, но е странен и напълно нелогичен фактът, че **Главната прокуратура е осъществила пълно мълчаливо игнориране и пренебрегване на свидетелствуването на един висш магистрат-член на състава на същата Главна прокуратура, относно съществуването на тежко престъпление**.

42.

На **08.11.2001 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 381-384** от **Том 5 на моята документална книжна поредица**.

В това писмо съм посочил, че продължавам да настоявам да бъде извършено разследване на **откраднатите от Мафията три леки коли-собственост на ръководената**

от мен партия; и че съм категоричен в убеждението си, че престъпната дейност е била обезпечавана както от **Министрството на вътрешните работи**, така и от **Прокуратурата**.

43.

На **09.11.2001 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 384-387** от **Том 5** на моята документална книжна поредица.

В това писмо съм посочил, че продължавам да настоявам да бъде извършено разследване на фактите и обстоятелствата, свързани с открадването на офисното имущество на ръководената от мен партия; както и на пречките, които са създадени относно ползуването на офиса и осъществяването на нормална политическа дейност.

44.

На **10.11.2001 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 387-389** от **Том 5** на моята документална книжна поредица.

В това писмо съм посочил, че продължавам да настоявам да бъде осъществена цялостна ревизия на постановленията, издадени от **прокурорите Пецева и Найденова** във връзка с ползуването на офиса на партията.

45.

На **11.11.2001 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 389-392** от **Том 5** на моята документална книжна поредица.

В това писмо съм настоял за спешна намеса на прокуратурата по въпроса за отразяването в делото на фирменото отделение на легитимно извършените промени в ръководните органи на партията.

Посочил съм, че е крайно време да бъде прекратен фарсът, при който *вече в продължение на седем години под прикритието на „висяща съдебна процедура“ фактически се извършва тотално блокиране на упражняването на правото на свободна политическа дейност на ръководената от мен партия.*

46.

На **12.11.2001 г.** съм депозирал писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което е публикуван на **с. 392-393** от **Том 5** на моята документална книжна поредица.

В това писмо съм посочил, че е крайно време прокуратурата да сезира **Конституционния съд**, който да се произнесе относно противозаконното недопускане на ръководената от мен партия до участие в изборите и относно законността на изборите (в контекста на извършеното нарушение).

*** * ***

Ваши Превъзходителства,

ваши престъпни нискоерархични държавно-властнически слуги на българския мафиотски режим,

Всичко, разбира се, е пределно ясно, но все пак и въпреки всичко, категорично настоявам за пълно разследване на всички нарушения на правата и интересите на ръководената от мен политическа партия.

18 октомври 2006 г.

Янко Н. Янков